

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak (spr.)
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz SR (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sądowy Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale Prokuratora Łukasza Bańkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2024 r.

sprawy **T. W. (1)**

oskarżonego z art. 190a § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej K. S. i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 16 listopada 2023 r. sygn. akt II K 715/22

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- orzeczoną w pkt I wyroku karę obniża do 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 85 §1 kk i art. 86 §1 kk orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego T. W. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. S. 840 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika procesowego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego przejmując je na rachunek Skarbu Państwa;

V. zwolnić oskarżycielkę posiłkową K. S. od opłaty za II instancję.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 141/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 16 listopada 2023 r. w sprawie II K 715/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>I. zarzuty zawarte w apelacji obrońcy:</p> <p>-mogąca mieć wpływ na treść wyroku obraza przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez:</p> <p>- bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w sytuacji gdy wyjaśnienia te znajdowały potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym sprawy,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

- nienależyte rozważenie treści zeznań pokrzywdzonej K. S. oraz zeznań świadków E. S. i A. K. we wzajemnym ich powiązaniu - co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnej oceny, iż w/w dowody wzajemnie się potwierdzają oraz potwierdzają wersję wydarzeń podaną przez pokrzywdzoną,

- zaniechanie ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku do treści dowodów w postaci: zeznań świadków (funkcjonariuszy Policji) A. P., R. F., M. F. i D. W. (w zestawieniu z treścią odpisów z ich notatników służbowych dokumentujących przebieg interwencji w dniach 30.08.2022 r. i 06.09.2023 r.) oraz dowodów z dokumentów w postaci protokołu z odtworzenia nagrań na płytach DVD wydarzeń z dnia 25.07.2022 r., 4.08.2022 r., 5.08.2022 r., 9.08.2022 r., 10.08.2022 r., 16.08.2022 r., 17.08.2022 r. i 30.08.2022 r. (k. 144-154v), notatki urzędowej (informacji) o ilości interwencji Policji ze zgłoszenia T. W. w okresie od 31.01.2022 r. do 5.09.2022 r. związanych z widzeniami z dziećmi (k. 85) oraz załączonych do pisemnego wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z dnia 30.11.2022 r. 2 płyt DVD-R z nagraniem audio-video przebiegu jednej z interwencji Policji w miejscu zamieszkania pokrzywdzonej K. S. w lipcu 2022 r. oraz z rozmowy telefonicznej pomiędzy stronami z dnia 6.06.2022 r., a także 7 sztuk płyt CD-R z nagraniami rozmów telefonicznych (zgłoszeń) pomiędzy oskarżonym i operatorami telefonu alarmowego 112 w dniach: 22.07.2022 r., 25.07.2022 r., 26.07.2022 r., 08.08.2022 r., 16.08.2022 r., 30.08.2022 r., 05.10.2022 r.

- co w konsekwencji skutkowało pominięciem treści tych dowodów przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy;

2. mogąca mieć wpływ na treść wyroku obraza przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez nienależyte wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku w zakresie okoliczności faktycznych i prawnych mających wpływ na ustalenie odpowiedzialności karnej oskarżonego za czyny zarzucone mu w akcie oskarżenia i przypisane w wyroku - co w konsekwencji uniemożliwia przeprowadzenie merytorycznej kontroli poprawności rozumowania Sądu I instancji w tym zakresie;

3. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przez dowolne, błędne, nie znajdujące oparcia w całokształcie zebranego materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynów zarzuconych mu w akcie oskarżenia (co w konsekwencji skutkowało wydaniem w stosunku do niego wyroku skazującego), podczas gdy należyta i obiektywna ocena całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalała na poczynienie powyższych ustaleń i przemawiała za wydaniem wyroku uniewinniającego;

4. rażąca niewspółmierność (surowość) kar jednostkowych oraz kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego za czyny przypisane mu w punktach I i II

wyroku poprzez wymierzenie mu kar bezwzględnych pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności podmiotowe i przedmiotowe (a w szczególności motywacja oskarżonego i naganne zachowanie pokrzywdzonej polegające na uniemożliwianiu oskarżonemu kontaktów z małoletnią córką stron wbrew obowiązkowi nałożonemu na nią w orzeczeniu sądu opiekuńczego) przemawiały za orzeczeniem wobec oskarżonego jednostkowych kar grzywny oraz kary łącznej grzywny;

5. niesłuszne zastosowanie orzeczonego wobec oskarżonego T. W. (1) w punkcie IV wyroku środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną K. S. oraz zbliżania się do niej na okres 5 (pięciu) lat na odległość mniejszą niż 30 metrów skutkujące uniemożliwieniem oskarżonemu T. W. (1) realizacji jego uprawnień do uzyskiwania od pokrzywdzonej informacji o stanie zdrowia i postępach w nauce małoletniej córki stron (wynikających z przysługującej oskarżonemu ograniczonej władzy rodzicielskiej) oraz realizacji jego uprawnień do kontaktowania się z małoletnią córką stron (przyznanych mu w orzeczeniu sądu opiekuńczego);

6. rażąca niewspółmierność środka kompensacyjnego w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonej orzeczonej od oskarżonego w punkcie V wyroku wyrażającą się zasądzeniem od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej nawiązki w kwocie 6 000 złotych - podczas gdy pokrzywdzona nie wykazała, aby wskutek zachowania oskarżonego doznała cierpień fizycznych lub krzywdy moralnej.

	Zarzut zawarty w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, a podnoszący wymierzenie kary rażąco niewspółmiernie łagodnej.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego okazały się co do istoty niezasadne. Ze względu na sformułowany zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej, Sąd Okręgowy przeanalizował tę część rozstrzygnięcia i dostrzegł konieczność zmodyfikowania wyroku w tym zakresie, jednakże nie w taki sposób, na jaki wskazywał skarżący, albowiem brak było przesłanek do zastosowania dobrodziejstwa z art. 37a k.k., o czym w dalszej części uzasadnienia.</p> <p>W świetle podniesionych zarzutów dotyczących obrazy przepisów postępowania Sąd II instancji zważył, iż Sąd meriti procedował w sposób prawidłowy, nie dopuszczając się naruszeń m.in. wskazanych przez skarżącego przepisów z art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., co skutkowało ustaleniem prawidłowego stanu faktycznego i słusznym przypisaniu oskarżonemu winy za zarzucone mu czyny. Ponadto, wbrew temu co twierdzi skarżący, żadne istotne okoliczności sprawy nie zostały przy ferowaniu przedmiotowego wyroku pominięte.</p> <p>Sąd Rejonowy słusznie dokonał oceny materiału dowodowego, nie nadając waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz</p>		

uwzględniając depozycje pokrzywdzonej i świadków, w tym funkcjonariuszy Policji, którzy niebędący stronami konfliktu, w sposób obiektywny i wiarygodny przedstawiali okoliczności poszczególnych interwencji. Wyjaśnienia oskarżonego należało poczytywać jedynie jako próby przeforsowania przyjętej linii obrony, która składała się z twierdzeń, iż swoim zachowaniem oskarżony próbował egzekwować swoje prawa, związane z realizacją kontaktów z małoletnią córką, a które pokrzywdzona miałaby oskarżonemu uniemożliwiać bądź utrudniać. Oceniając wyjaśnienia oskarżonego należało mieć na względzie także treść opinii sądowo-psychiatryczno-psychologicznej (k. 362-368), w której to biegli rozpoznali u oskarżonego osobowość dyssocjalną oraz m.in. wskazali, że oskarżony jest osobą impulsywną, niezrównoważoną emocjonalnie, nie przywiązuje wagi do wartości etycznych, jest skłonny do posługiwania się kłamstwem i oszukiwania innych w celu zdobycia korzyści osobistych, lubi przedstawiać siebie w lepszym świetle, jest skłonny do obwiniania innych, nie bierze odpowiedzialności za własne działania. Jak wynika z akt sprawy, przedsiębrane zachowania oskarżonego były naganne i w sposób oczywisty wpisywały się w znamiona czynu z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. Trudno w nich rozpoznać działania, które miałyby zgodnie z prawem zmierzać do egzekwowania postanowień sądu rodzinnego, jeśli ponadto oskarżony sam ich nie przestrzegał, a także groził wywiezieniem ich małoletniej córki za granicę. Udostępnione nagrania z interwencji wielokrotnie

inicjowanych z zawiadomienia oskarżonego, treść notatek funkcjonariuszy Policji oraz kserokopie wniosków składanych do Sądu, nie świadczą automatycznie o ich zasadności i nie usprawiedliwiają niewłaściwego zachowania oskarżonego, które na podstawie całokształtu okoliczności i ich kontekstu, należało pochytywać jedynie jako pretekst i niejako przyzwolenie do nękania pokrzywdzonej. Istotną kwestią nie było też samo zachowanie oskarżonego podczas interwencji, gdyż jak słusznie zauważył Sąd I instancji, zachowania składające się na nękanie nie muszą nawet odznaczać się agresją, natomiast muszą być uporczywe, co m.in. miało miejsce w niniejszej sprawie. Nie można zgodzić się także ze skarżącym, aby wskazywany przez niego materiał dowodowy, który przemawiał na niekorzyść oskarżonego i słusznie został uwzględniony przez Sąd meriti - przede wszystkim w postaci depozycji pokrzywdzonej i przesłuchanych świadków E. S. i A. K., wzajemnie się wykluczał. Odnosząc się do tych depozycji jednoznacznie należało stwierdzić, że Sąd ocenił je właściwie oraz wyczerpująco i właściwie to uargumentował. Zeznania pokrzywdzonej korelowały z całokształtem materiału dowodowego, a przede wszystkim miały poparcie w załączonych wydrukach rozmów tekstowych z oskarżonym i wydrukach treści umieszczanej przez oskarżonego na portalu społecznościowym. W apelacji, skarżący przedstawiał własną interpretację treści przekazywanych w depozycjach, jednakże bez żadnego wiarygodnego poparcia swoich tez. Sprzeczne ze wskazaniami wiedzy i

doświadczenia życiowego byłoby przychylenie się m.in. do prób przyjęcia odmiennego znaczenia kierowanych przez oskarżonego wypowiedzi do pokrzywdzonej, które zostały zakwalifikowane jako groźby karalne. Obdarzenie wiarą tego, iż pisząc o „ognisku u pokrzywdzonej”, oskarżony miał na myśli zaproszenie na spotkanie towarzyskie przy ognisku, bacząc na treść kolejnej wiadomości, w której to oskarżony pisze, że syn K. powiedział, iż powybijają pokrzywdzonej okna, a także innych wiadomości charakteryzujących się agresją i wulgarnością, byłoby niewątpliwie sprzeczne z logiką. Pokrzywdzona zeznała, że cały czas się boi oskarżonego i biorąc pod uwagę całokształt jego zachowania wynikające chociażby z popdnio zakończonych prawomocnie skazań, które przybierało wobec pokrzywdzonej różne formy, włącznie ze śledzeniem jej, a także cechy jego osobowości, jej obawy w związku z kierowanymi w jej stronę groźbami podpalenia domu, uszkodzenia ciała czy pozbawienia życia, należało uznać za uzasadnione. Na okoliczność kierowania groźb oraz realności ich zrealizowania wypowiedzieli się w swoich zeznaniach także świadkowie A. K. i E. S.. Przedsiębrane przez niego zachowania niewątpliwie wypełniały znamiona zarzucanego mu czynu, co Sąd meriti trafnie uzasadnił. Oskarżony wielokrotnie poniżał pokrzywdzoną, budował jej negatywny wizerunek w przestrzeni publicznej poprzez umieszczanie treści pomawiającej i wyśmiewającej ją, naruszał jej prywatność, swoim zachowaniem wzbudzał nieustanne poczucie osaczenia i lęku, jak chociażby przez groźby podpalenia domu, czy wywiezienia małoletnich dzieci za granicę. Skarżący nadto

błędnie podnosi, iż pokrzywdzona nie sprzeciwiała się takiemu zachowaniu oskarżonego, podczas gdy w rzeczywistości, choćby z samych wiadomości tekstowych można wyczytać, że wskazywała kilkakrotnie aby przestał się kontaktować, przestał ją nękać – przykładowo na k. 22. Prowadzenie przez nią dalszych konwersacji, jak można zauważyć ze znajdujących się w aktach wydruków, wynikało w istocie ze spraw związanych z małoletnią córką. Zeznający w sprawie świadkowie E. S. i A. K. wypowiadali się na temat regularnego niepokojenia, nachodzenia pokrzywdzonej w jej miejscu zamieszkania, czego byli naocznymi świadkami, jak także dowiadawali się o tym z jej relacji. Okoliczności wykazane powyżej świadczą o wypełnianiu znamion również drugiego z zarzuconych oskarżonemu czynów, tj. czynu z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., poprzez umyślne niestosowanie się do zakazów kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 30 metrów, którego nie sposób tłumaczyć egzekwowaniem kontaktów z małoletnią córką. Kontakt oskarżonego z pokrzywdzoną, nawet jeśli miał dotyczyć małoletniej córki, był daleki od społecznie przyjętych norm porozumiewania się i był wymierzony w dobra osobiste pokrzywdzonej, które przedmiotowy zakaz miał chronić.

Zważając na powyższe należy uznać, iż Sąd I instancji procedował prawidłowo w tym zakresie, ustalając w sprawie rzeczywisty stan faktyczny i należycie wyjaśniając podstawy prawne swego orzeczenia.

W apelacji zostały sformułowane również zarzuty związane z rozstrzygnięciem dotyczącym orzeczonych kar jednostkowych za oba czyny oraz kary łącznej, środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania do niej na odległość mniejszą niż 30 metrów oraz orzeczonej nawiązki na jej rzecz.

Wskutek wniesionej apelacji Sąd Okręgowy zauważył potrzebę zmiany zaskarżonego wyroku, lecz tylko w zakresie wymierzonej kary jednostkowej za czyn z pkt. I wyroku oraz orzeczonej kary łącznej, jednocześnie nie dopatrując się zasadności zmodyfikowania rozstrzygnięcia w części wskazanej przez skarżącego, przy zastosowaniu instytucji z art. 37a k.k., czy też uwzględnienia apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, który zaskarżała wyrok na niekorzyść oskarżonego domagając się wymierzenia za czyn z pkt. I-ego kary 3 lat i 6 miesięcy oraz kary łącznej w wysokości 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Dlatego, ten fragment uzasadnienia będzie się odnosił do zarzutów zawartych w obu apelacjach, a podnoszących rażącą niewspółmierność orzeczonej kary, przy czym w wypadku apelacji obrońcy jako rażąco surowej, natomiast w przypadku apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, jako rażąco łagodnej.

Na wstępie należy zaznaczyć, że do rażącej niewspółmierności kary dochodzi wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna - nie dająca się zaakceptować - różnica między karą wymierzoną a

karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Chodziłoby m.in. o sytuacje, w których kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2023 r. II ZK 86/22). W stosunku do czynu z pkt. I należało zauważyć, iż Sąd I instancji właściwie dostrzegł okoliczności zarówno obciążające, jak i łagodzące, jednakże nie nadał im odpowiedniej rangi, wskutek czego doszło do wymierzenia kary rażąco niewspółmiernej. Sąd Okręgowy nie stracił z pola widzenia stopnia społecznej szkodliwości czynu, uciążliwości przedsięwziętych przez oskarżonego działań na szkodę pokrzywdzonej, ich długotrwałości i przybierane przez nie formy, czy wcześniejszą już karalność za czyn podobny na szkodę pokrzywdzonej, jednakże zwrócić uwagę należało na to, że dochodziło do nich pod wpływem emocji, które wynikały z niemożliwości porozumienia się z pokrzywdzoną w kwestiach związanych z małoletnimi dziećmi. Jak wynika m.in. z przytaczanej wcześniej opinii biegłych psychiatrów i psychologa, oskarżony ma trudności z radzeniem sobie z negatywnymi emocjami. Zważając na powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż kara 10 miesięcy pozbawienia wolności za przedmiotowy czyn będzie karą współmierną, sprawiedliwą, adekwatną do okoliczności sprawy, która spełni powierzone jej cele, a

zwłaszcza zapobiegnie ponownemu popełnieniu przestępstwa. W związku ze zmianą kary jednostkowej, zasadnym było również analogiczne złagodzenie orzeczonej kary łącznej. W związku z tym, że Sąd II instancji nie zauważył zasadności dokonania zmian w zakresie kary jednostkowej orzeczonej za czyn z pkt. II zaskarżonego wyroku, biorąc pod uwagę wspólne okoliczności dla obu czynów rozważone powyżej oraz konsekwentne lekceważenie orzeczonych zakazów w odniesieniu do czynu z pkt. II, słusznym było wymierzenie oskarżonemu kary łącznej za oba czyny w wysokości 1 roku pozbawienia wolności. Rozstrzygnięcie w takiej postaci odpowiadać będzie dyrektywom wymiaru kary, wskazanym w art. 53 k.k., uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynów, okoliczności obciążające i okoliczności łagodzące, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego. Te względy spowodowały, że zawarty w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zarzut podnoszący rażąco łagodność orzeczonej kary nie mógł zostać uznany za zasadny.

Odnosząc się zaś do stanowiska obrońcy o słuszności zastosowanie dobrodziejstwa art. 37a k.k. względem oskarżonego należało stwierdzić, iż nie było ku temu uzasadnionych podstaw. Instytucja przewidziana w art. 37a k.k. ma charakter wyjątkowy, a jej istotę stanowi pozbawione wątpliwości uznanie, że w danej sprawie kary o charakterze nieizolacyjnym stanowią wystarczającą dolegliwość dla sprawcy, którego nie trzeba - choćby warunkowo - izolować

od społeczeństwa (vide: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 września 2022 r., II AKa 300/21). Zważając na przytoczone już powyżej okoliczności, w szczególności uciążliwość i długotrwałość nagannych zachowań oskarżonego, jego dotychczasową karalność i konsekwentnie lekceważącą postawę do porządku prawnego, trudno było dopatrzeć się takiego wyjątkowego charakteru. Na marginesie wspomnieć należy, że oskarżony odbywał wcześniej karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, jednakże ten nieizolacyjny charakter kary nie uchronił przed kolejnym popełnieniem przestępstwa przez oskarżonego.

Krytycznie należało odnieść się również do zarzutu obrońcy, który związany był z orzeczonym środkiem karnym w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 30 metrów. Zachowanie oskarżonego, które już dostatecznie zostało opisane we wcześniejszej części uzasadnienia, jednoznacznie wskazywało na konieczność ochrony praw pokrzywdzonej przed ponownym ich naruszaniem. Jednocześnie nie można przychylić się do tez skarżącego, iż tak orzeczony środek karny będzie uniemożliwiał oskarżonemu kontakty z małoletnią córką, albowiem taki zakaz nie ma charakteru bezwzględnego, tzn. nie dotyczy okoliczności usprawiedliwionych. Prawo do kontaktowania się z dzieckiem przy jednoczesnym postępowaniu oskarżonego w granicach prawa i przyjętych społecznie norm, byłoby takimi usprawiedliwionymi okolicznościami. Na takie

stanowisko wskazuje sam skarżący, jednakże robi to niekonsekwentnie. Przy próbie usprawiedliwiana zachowań oskarżonego, zwłaszcza co do czynu z pkt. II, posiłkując się przywołanym orzecznictwem, obrońca powołuje się na możliwość kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania się do niej właśnie ze względu na okoliczności usprawiedliwione, jednakże przy zarzucie związanym z zastosowaniem niniejszych środków karnych, już takiej możliwości nie dostrzega.

Rozważając ostatni z zarzutów, odnoszący się do wysokości orzeczonej nawiązki na rzecz pokrzywdzonej, również należało uznać go za niezasadny. Zachowanie oskarżonego względem pokrzywdzonej było intensywne, przybierało różne formy, co niewątpliwie skutkowało znaczną uciążliwością i negatywnym oddziaływaniem na nią, czyniąc jej tym samym krzywdę moralną. Działania oskarżonego godziły w jej dobra osobiste, wywołując m.in. poczucie lęku oraz niepewność, co wynika ze składanych przez pokrzywdzoną zeznań. W związku z powyższymi okolicznościami nie można było uznać, iż przedmiotowy środek kompensacyjny byłby w tak orzeczonej wysokości rażąco surowy i niewspółmierny.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów zarzuconych mu w akcie oskarżenia, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

karze, środka karnym i środka kompensacyjnym poprzez:

- orzeczenie wobec oskarżonego za czyn przypisany mu w punkcie I wyroku kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda (przy zastosowaniu przepisu art. 37a k.k.) w miejsce orzeczonej dotychczas kary 1 roku i 4 miesiące pozbawienia wolności,

- orzeczenie wobec oskarżonego za czyn przypisany mu w punkcie II wyroku kary grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych po 10 złotych każda (przy zastosowaniu przepisu art. 37a k.k.) w miejsce orzeczonej dotychczas kary 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda (z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w przedmiotowej sprawie) w miejsce kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie III wyroku,

- uchylenie środka karnego orzeczonego w punkcie IV wyroku w postaci zakazu kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzoną K. S. oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 30 metrów na okres lat 5, ewentualnie poczynienie zastrzeżenia, iż zakaz powyższy nie dotyczy przypadków związanych z wykonywaniem orzeczeń sądu opiekuńczego w zakresie władzy rodzicielskiej oraz kontaktów oskarżonego z małoletnimi dziećmi stron.,

- zmniejszenie wysokości nawiązki orzeczonej od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej w punkcie V wyroku

z kwoty 6 000 złotych do kwoty 1 000 złotych.		
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie, co szczegółowo zostało rozważone we wcześniejszej części uzasadnienia.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 16 listopada 2023 r. w sprawie II K 715/22, za wyjątkiem rozstrzygnięcia wskazanego w rubryce 5.2.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano w rubryce 3.1. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrzyl się uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 16 listopada 2023 r. w sprawie II K 715/22 w zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obniżenia kary orzeczonej w pkt. I wyroku do 10 miesięcy pozbawienia wolności; - połączenia na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczonych wobec oskarżonego jednostkowych kar pozbawienia wolności i wymierzenia mu kary 1 roku pozbawienia wolności jako kary łącznej, - wymierzenie za czyn z pkt. I-ego kary 3 lat i 6 miesięcy oraz kary łącznej w wysokości 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. 	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wskazano w rubryce 3.1.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego kwotę 840 zł na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. S., tytułem zwrotu kosztów związanych z udziałem jej pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, zgodnie ze stawką określoną w § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

IV, V.	Ze względu na zaistnienie przesłanek z art. 624 § 1 k.p.k., zwolniono oskarżonego od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. Z tych samych względów zwolniono oskarżycielkę posiłkową od opłaty za II instancję.
--------	---

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------